

**Posudek na práci Igora Žižka „Volební právo v Ruské federaci“
(Studentská vědecká odborná činnost)**

Práce se věnuje vývoji volebního práva na území Ruské federace. Je členěna do tří částí: první je věnována institutům volebního práva na území Ruska od ranného středověku do zániku SSSR (str. 4 až 7), částí druhá a třetí pak popisují platnou právní úpravu volebního práva Ruské federace. Z hlediska struktury práce je poněkud nadbytečně vnitřně členěna část první, neboť pasáž 1.2. „Rusko po ukončení činnosti Svazu sovětských socialistických republik“ by měla spadat také pod pasáž 1.1 „Historický exkurz – volební právo na území Ruska“. Nelogicky je také vyčleněna část třetí „Ochrana volebního práva“, ačkoli i v ní jde o popis platné právní úpravy volebního práva Ruské federace, čemuž je věnována část druhá.

Z hlediska obsahu práce lze ocenit zejména autorovu snahu popsat zvolené téma pokud možno v jeho úplnosti, tj. jak v historickém, tak v mezinárodním kontextu (pokud jde o závazky plynoucí z mezinárodních smluv, jimiž je vázána Ruská federace). Při popisu vnitrostátní úpravy odkazuje autor průběžně na příslušné zákony upravující jednotlivé druhy voleb orgánů federace, jakož i na ruskou odbornou literaturu.

Práce je poměrně stručná (celkem 15 stran textu včetně úvodu a závěru), takže jednotlivé problémy jsou v ní pouze naznačeny. Některé z nich by si však přece jen zasloužily hlubší úvahu. Např. když autor zmiňuje 6-ti leté volební období prezidenta (str. 12), bylo by vhodné uvést důvody vedoucí k novele Ústavy Ruské federace, která prodloužila volební období prezidenta na šest let. Tato změna v ruském ústavním systému by si zasloužila jistě podrobnější pozornost, než autorem poněkud přeceňovaná ústavní úprava, která omezuje výkon funkce prezidenta toliko na dvě funkční období na sebe navazující, tzn. že umožňuje, aby osoba, která zastávala prezidentský úřad dvě funkční období za sebou, do něj mohla být po jisté přestávce znovu zvolena (str. 13). Nepodložený je autorův názor, když v této úpravě shledává „*možnost nastolení deficitu demokracie, a dokonce až uchýlení k hlubokému autoritářskému režimu*“ (str. 17). Shodná úprava ostatně platí i v ČR (čl. 57 odst. 2 Ústavy) a platila i za 1. čl. republiky, byť tehdy s požadavkem „přestávky“ mezi druhým a třetím znovuzvolením téže osoby v délce jednoho volebního období, nevztahující se ovšem na prvního prezidenta ČSR (§ 58 odst. 4 ústavní listiny). Poněkud maximalistický je autorův požadavek vylučující jakoukoli možnost znovuzvolení téže osoby do prezidentského úřadu. Taková úprava se v demokratických ústavách zpravidla nevyskytuje. Nelze tedy souhlasit s autorem, když právní úpravu prezidentských voleb v Rusku hodnotí – patrně z uvedeného důvodu (jiné důvody pro toto tvrzení totiž neuvádí) – jako excesivní.

V Praze dne 18. května 2012

JUDr. Radovan Suchánek, Ph.D.